

Розділ перший

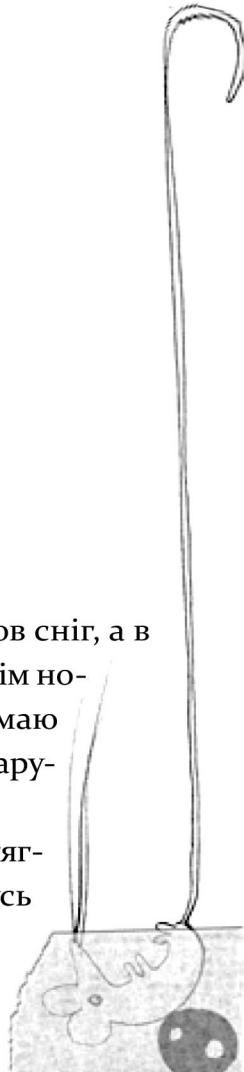
До Різдва залишалось усього тиждень. У місті йшов сніг, а в повітрі витали різдвяні запахи – ялинки, печива й зовсім нових, по-різдвяному запакованих шкарпеток. Чи отримаю я цього разу від шефа вовняні рейтузи? Торік він подарував мені лишень одну штанину.

На вулиці я розминався з усміхненими людьми, які тягнули великі пакети. Мені захотілось купити й собі якусь дрібничку, і я спинився перед магазином домашніх улюбленців. Я завжди мріяв про папугу, що вміє говорити. Гм, папуги, що вміють говорити, виявились непристойно дорогими. Але й ті, що не розмовляють, теж. У мене в кишені було кілька монеток і гудзик – гарний гудзик, великий, червоний. З ниткою. Продавчиня не була люб'язною:

– За такі гроші можу вам продати малесеньку білу мишку.

Я сховав гудзик назад у кишеню, а з ним опустив туди й білу мишку. Хай складуть собі компанію.

І ось я знов на вулиці – зі святковим настроєм і мишею в кишені. Мугикаючи різдвяну пісеньку, я й не помітив, як дійшов до офісу.

Над ним висіла велика вивіска: «Детективна агенція “Пінчертон”». Автоматичні двері відчинилися, я ступив уперед і... Щось мене сильно вдарило, я втратив рівновагу й гепнувся назад на вулицю.

– Тебе звільнено, нікчема ти такий! – прогавкав шеф. – Ти найпаскудніший детектив, якого я будь-коли наймав!

Я не повірив своїм вухам, але мусив повірити задній поверхні тіла. Там уже почало мокріти від талого снігу. Звільнений? Якраз перед Різдвом? Не може бути.

Але саме так, коли твій шеф – собака.

Це зовсім не гра слів. Мій шеф справді собака породи пінчер. Не обманюйтесь їхнім милим виглядом – вони дуже кляті. Я встав, обтріпав плащ, знайшов шапку і рушив по вулиці. Добре, що не поклав мишеня в задню кишеню!

– Що ж, пора відкрити власну детективну агенцію, – сміливо заявив я вголос.

Мене вважають неквапливим, але цього разу я діяв швидко. Вже на другий день я зняв офіс. Він не був поганий. Я бачив

і огидніші діри. Звісно, ніякого шику. Я мав письмовий

☉ стіл, але без стільця. Не було й кондиціонера. Тому я стояв одягнутий і чекав, коли задзвонить телефон.

☉ Та добре, добре. Не було й телефону. Я використав дві зв'язані сірникові коробки. Дз-р-р-р. Піднімаю:

☉ – Це «Веселий кебаб»?

☉ – Ви помилились, – відповідаю спантеличено. Все правильно, я схожий на гігантський кебаб, та хіба ж веселий?

☉ Витягаю з кишені мишку, щоб порадіти їй. Гм, чому мишка вже не біла? Біле попріліплювалось по кишені. Мене обдурили. Продали найзвичайнісіньку сіру домашню мишку.

Мишка глянула на мене блискучими оченятами, потім спритно витягла з мого пуловера один кінчик. Звідкись зі своєї шерсті дістала два гачки і... Почала плести.

– Слухай, мабуть, ти не звичайна мишка, так? – спитав її, але вона була надто зайнята, рахуючи петлі.

Майже цілий день я спостерігав, як вона смирно сиділа на письмовому столі і спритно плела. Правда, мій пуловер покоротшав, але ж який гарний вийшов шарф!

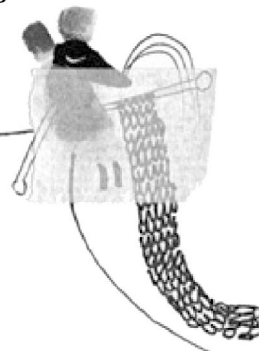
Праця мишки, на відміну від моєї власної, ішла повним ходом. Я почав уже впадати у відчай, як прийшов мій перший клієнт.

На потрісканому склі дверей промалювалась жіноча фігура, точно як у детективних романах. Зараз до кімнати ввійде загадкова красуня, яка довірить мені жахливу таємницю. Врешті-решт я розплутаю хитромудрий випадок, непристойно розбагатію і женюсь на красуні. Я знав, що ця професія якраз для мене.

Я швидко заховав мишку під стіл. Хтозна-чому, але красуні зовсім не люблять мишок.

Двері відхилились, і я спробував покласти ноги на стіл. Виявилось, що це неможливо, бо не вистачало стільця. Я встиг лягти на підлогу і якось задерти ноги вгору. Хай виглядає так, що я поважний і зайнятий.

Зі свого місця я бачив тільки чобітки відвідувача – рожеві, з опушкою. Дитячі. До офісу ввійшло дівчення, тягнучи за собою великого плюшевого ведмедика. Цим дітям треба заборонити розмахувати іграшками перед чужими вікнами! Я прийняв ведмедика за красуню... Ех, жіноча фігура була просто грою світла.

КРИСТО
ПРИВАТНИЙ ДЕТЕ ЛІВ
К

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Я спробував не втрачаючи гідності підвестись. Не вийшло.

– Бачиш, мала, це не магазин цукерок. Щезни звідси.

– Ти детектив? – запитала малеча.

Я засопів. Знайшла чим гратись.

– Я хочу тебе найняти, – сміливо продовжувала дівчинка. – Мене звати Беста. А це Мишко.

– Добрий день, – сказав Мишко голосом Бести.

– Про що йде мова? – запитав я поважно.

Мишка, певно, теж хотіла послухати. Вона вилізла на стіл і продовжувала плести. Беста поглянула на неї, явно зачарована. Потім, однак, знов нахмурилась.

– Мова йде про вкрадені казки! – прошепотіла вона зловісно.

Дурниці якісь. Я кисло посміхнувся.

– Казки – не гроші й не діаманти. Хто візьметься красти якісь казки?

– Не «якісь казки», а всі казки, – вигукнула Беста. – Ти не розумієш, вони зникли! І з книжок, і з дисків, і з театру ляльок, з телевізора, з радіо й навіть з електронних ігор...

Я скорчив найскептичнішу фізіономію.

– Розкажи мені казку! – дитя тупнуло ногою.

Знов за рибу гроші! Зараз осььо буду їй казки розказувати.

Дівчинка стояла і настійливо дивилась на мене. Фу, добре. Розкажу казку. Коли я був малий, мама щовечора читала мені казки. Вони були прекрасні.

Наприклад, була одна, але суперова, скажу я вам. Про Снігову королеву. Я сперся об стіл і розкрив рота. З нього не вилетіло ні звуку. Дивно.

– Бачиш? – втупилася в мене поглядом Беста.

Нічого не бачу. Просто я забув казку. Краще розкажу ту, про дівчинку з червоною шапочкою і вовка. Її кожен знає. Я розкрив рота. Знову нічого. Казки не було!

